

עדותו של חושב עצים שונה על יד קצין משטרה גבוה.

כן אדוני. בהחלט, אני הייתי זה שמצא את הגופה. הבוקר כמנהגי, יצאתי כדי לחטוב את מנת עצי הארז היומית שלי, כאשר מצאתי את הגופה במדשאה שבחורשה בהרים. המקום המדויק? כ־150 מטר מדרך המעלות של יאמאשינה. זו חורשה נידחת של עצי במבוק וארז.

הגופה היתה מונחת במצב של שכבה שטוחה על גבה. לבושה קימונו כחול עשוי משי, תסרוקת עשויה לפי אופנת קיוטו. מכת חרב יחידה בותרת את חזה. קני הבמבוק המוטלים סביבה היו מוכתמים בניצני דם. לא, הדם לא זה עור-הפצע הגלוי, סבורני, וכן, זנב גדול תקע עצמו לתוך הפצע, וכמעט שלא הרגיש בצעדי המתקרבים.

אתה שואלני באם ראיתי חרב או משהו דומה לזה? לא, שום דבר, אדוני. רק חבל מצאתי ליד גזע ארז סמוך... טוב, נוסף על החבל מצאתי מסרק. זה היה הכול. נראה כי נתלקח במקום קרב לפני שנרצח, שכן העשב וקני הבמבוק מסביב היו רמוסים.

ההיה סוס בקרבת מקום? לא אדוני. לא קלה הכניסה לשם אף לאדם, לא כל שכן לסוס.

עדותו של שומר שונה על ידי קצין משטרה גבוה.

האיש שנעצר על ידי? הוא ליסטים ידוע לשימצה בשם טאיזמארו. אסרתיו אחר שנפל מסוסו. הוא גנח על הגשר באוטאגוצ'י. הזמן? זה היה בשעות המוקדמות של ליל אמש. רק כדי לציין, אוכל לספר, כי יום לפני כן נסיתי לאסור, אך לרוע המזל נמלט. הוא לבש או קימונו כחול כהה וחגור חרב פשוטה גדולה. וכפי שאתה רואה הוא השיג באישיהו מקום קשת וחיצים. אתה אומר שהקשת והחיצים הנ"ל דומים לאלה שהיו בידי האדם המת? אם כן טאיזמארו הוא בודאי הרוצח. הקשת לפופה ברצועות עור, האשפה הצבועה בשחור מבהיק, שבע עשר החיצים בעלי נצות נץ — סבורני שכל אלה היו ברשותו. כן אדוני, הסוס הגוי, כפי שהגוי אומר, חוסיאדומס עדיין רעמה. מרחק מה אחרי גשר האבנים מצאתי את הסוס רועה בעשב לצד הדרך, וריסנו האורז נגרר אחריו. ודאי שיש בכך משום מעשה השגחה, שנוקד מעל לסוס.

מכל השוודים המסתובבים סביב קיוטו, טאיזמארו זה, הסב צער רב ביותר לגבי הנער. בסתיו העבר נרצחו אשה ונערה שבאו לאחריו הר-היכל-טוריה, מן הסתם כדי לבקר בו. חששו כי זה מעשה ידיו. אם פושע זה רצח את האיש, אין לא ידך לומר מה עשה באשת האיש. נא יואיל מעלתו לעיין גם בפניו זה.

הודאת טאיזמארו.

הרגתי אותו, אך לא אותה. לאן היא הלכה? אינני יכול לומר. אוה, חכו רגע. שום עניינים אין בהם כדי להביאני לידי כך שאודה במה שאינני יודע. עתה משנתגלגלו העניינים למצב זה, שוב לא אכתוב מכם דבר.

אמש, זמן מה אחר שעת הצהריים גנשתי בווג זה. בדיוק באותו רגע, נשבה לה הרוח נשפה אחת והרימה את צעיפה. כך שהספקתי להעיף מבט אחד בפניה. בו ברגע נתכסו פניה ונעלמו שוב מעיני. היתה זאת יכולה להיות סיבה אחת? היא נראתה כבודיהסאטוה. באותו רגע גמרתי בדעתי לכבשה אף אף יהא עלי להרוג את בעלה.

מדוע? עבדתי מעשה הריגה אינו ענין בעל חשיבות כה רבה, כפי שאתם עלולים לחשוב. אם אשה נכבשת, בין כה וכה צריך להרוג את בעלה. כדי להרוג אני משתמש בחרב התלויה לצדי. האם אנוכי הנני ההורג אנשים? אתם אינכם משתמשים בחרבותיכם. אתם הורגים בני אדם בכוח העומד לרשותכם, בממונכם. לעתים אתם הורגים אותם בטענה שאתם דורשים טובתם. נכון הוא כי אין דמים ניגרי. מצב בריאותם מצויין, אך אין זה משנה אם העובדה שבכל זאת הרגתם אותם. קשה לומר מי חוטא גדול יותר, אתם או אנוכי (חיך אירוני).

אך היה טוב אילו ניתן לי לכבוש אשה בעלי להרוג את בעלה. אי לכך גמרתי בדעתי לכבוש, ולעשות כמיטב יכולתי על מנת שלא להרגו. אך דבר כזה לא יכול לבוא בחשבון על אם דרך המעלות ליאמאשינה. לכן נסיתי למשוך את הווג לתוך ההרים.

היה זה קל למדי. הפכתי חברים למסע, ואמרתי להם כי ישנו שם בהרים תל שפתחתי בו בחפירות ומצאתי מראות וחרבות לרוב. המשכתי לספר להם כי הסתרתי באדמות חורשה מעבר להר, חלק מהתפצלה אלה וכי חפץ אני למכור במחיר זול לכל מי שירצה לרכושם. אחר... אתה רואה, האין המהמדות דבר איום? הוא החל להיות מושפע מדברי ולאחר פחות מחצי שעה הם נהגו את סוסם עמי לעבר ההר. כאשר הגיעו עד לפני החורשה, אמרתי להם כי האוצרות טמונים בה ושאלתיים לבוא ולראותם. לגבר לא היתה כל התנגדות — החמדה הכתה אותו בעורו. האשה אמרה כי היא תחכה על גבי הסוס. היה זה אך טבעי מצדה לומר זאת למראה עובי החורשה. תכניתו פעלה בדיוק כפי שקי ייתי, על כן נכנסתי עמו ליער, כשאנו משאירים אותה לבדה מאחורינו.

החורשה, עד למרחק מה, היתה סכך של במבוקים בלבד. כחמש מטר משם יש קבוצה די מפורזת של ארזים. מקום זה התאים למטותי. תוך שאני מפלס את דרכי בחורש, ספרתי לו שגר מחקבל על הדעת, כי האוצרות קבורים מתחת לארזים. כשאמרתי לו זאת, פילס לעצמו את הדרך הקשה במשנה מרץ לעבר ארז טמיר שנראה שמבצע לחורש. כעבור זמן מה נעשו עצי הבמבוק, צלילים והגענו למקום שם צמחו מספר ארזים בשורה.

מיד כשהגענו לשם, תפסתי מאחור. מאחר שהיה לוחם מאומן, נושא חרב, היה די חזק, אך הופעץ במידה שלא יכול להושיע לעצמו. מיד קשרתיו לגזע של ארז. מהיכן השגתי את החבל? תודה לאל, מחר שהנני שווד היה לי חבל. שכן עלול אני להיוקק לקפיצה מעל חומה בכל עת. כמובן שהיה זה קל למנוע אותו מלצעוק על ידי תחיתת פיו בעלי במבוק.

כאשר נפטרתי ממנו, הכיתי אל אשתו ובקשתיה לבוא ולראותו, שכן נראה כאילו תפקדתה מחלה פתאומית. אין צורך להרחיב את הדיבור על כך, כי גם תכנית זו עלתה יפה. האשה הסירה את כובע הקש שלה ובאה למעמקי החורשה שם הובלתיה בידה. ברגע שהשיגהה בבעלה, שלפה חרב קטנה. מעולם לא ראיתי אשה בעלת מזג כה חוקפני. אלמלא עמדתי על המשמר, הייתי זוכה בדקירה בצידי. השתפטי מכוונתה אך היא המשיכה להלום לעברי. היתה עלולה לפצעני פצע עמוק או אף להרגני. אך אני הנני טאיזמארו. הצלחתי להפיל מידה במהלומה את חרבה הקטנה אף בלי לשלוף את שלי מזננה. האשה בעלת העוון הרב ביותר הנה חסרת אונים ללא נשק. לבסוף יכולתי לספק את תאותי אליה מבלי לקחת את חיי בעלה.

כן... בלי לקחת את חיי. לא היתה לי כל שאיפה להרוג. עמדתי לברוח מן החורשה, משאיר את האשה מאחורי ממרת בבכי. לפתע נתלתה בעוון ביד. בקטעי מלים שבורות בקשה אותי שבעלה או אנוכי אמות. היא אמרה כי מרה ממות היא העובדה שחרפתה נתגלתה לפני גברים. בהתנשמה בכבודות לחשה כי היא רוצה להיות לאשה לזה מן השנים אשר יותר בחיים. או תקפה אותי תשוקה מטורפת להרגו (תרגשות קודרת).

בספרי לכם זאת בדרך זו, אין ספק שאני נראה אדם אכזרי מכאן. אך זה רק משום שאחם לא ראיתם את פניה. בפרט את עיניה הלוהטות באותו רגע. כאשר ראיתיה כך, עין בעין, רציתי לשאתה לי לאשה אף אם עמד לפגוע בי הברק. רציתי לקדשה לי לאשה... שאיפה יחידה זו מלאה את מוחי. לא היתה זו רק תאוה, כפי שאתם עשויים לחשוב. באותו רגע, אילו לא היתה לי שאיפה אחרת חוץ מן התאוה, שאלא שאלא היתה איכפת לי להפילה ארצה ולשאת את רגלי משם. אוי לא הייתי מכתים את חרבי בדם זה. אך בו ברגע שנתתי את עיני בפניה בחורשה האפלה, התלכתי לא לעזוב את המקום מבלי להרגו.

אך לא רציתי להיוקק לאמצעים בלתי הוגנים כדי להרגו. התרתי את איסוריו ודרשתי ממנו להכנס עמי לקרב חרבות

ברעם ביום בהיר ירד עץ חסדי הקודנע באי-רופה ובאמריקה פרט יפני בשם 'רשומון'. מ-ביום בידו אקירה קיר-סובה. הבמאי הוכרז מיר כגאון, כאחד מגדולי אמנות הפרט. יצירתו זכתה בפרסים רבים. אי-לם בתוך ההתלהבות ה-מלדית נשכח לרוב שמו של מחבר הספור שענין מכוונת הפרט זהו כוסר שמת (ב-1927) בגיל 35 השאיר אחריו מספר קטן של סיפורים מופלאים. אחד מהם מובא בה -

(החבל שנמצא למרגלות הארז היה החבל שהשלכתי אותה שעה) מלא זעם, שלף את חרבו העבה, ומהיר כמחשבה זנק על באכרויות בלי להוציא הגה מפיו. אין לי צורך לספר לכם כיצד נסתים הקרב שלנו. במהלומה העשרים ושלוש אנג זכרו זאת. אני עדיין רואה עובדה זו. אף אדם תחת השמש לא הגיף עלי עדיין את חרבו עשרים פעם (חיך טוב לב).

כאשר הוא נפל, פניתי לעברה תוך שאני מגמיק את חרבי המוכתמת בדם. אך למרבה תמיהתי היא הסתלקה. רציתי לדעת לאן ברחא. חיפשתי אותה בין הארזים המפורסם. האזנתי, אך שמעתי רק קול נחרה מגרוננו של האיש הגוסס.

מיד משהתחלנו להתכתש בחרבות, יכלה לרוץ דרך החורש ולקרוא לעזרה. כאשר צץ רעיון זה, החלטתי כי זו שאלה של חיים ומות עבדתי. על כן שדדתי את חרבו, קשתי וחיצי, ורצתי החוצה לעבר ההרים. מצאתי שם את סוסה רועה בשלוה. לא היה בכך אלא משום גיבוב מלים אם אספר לכם את כל מה שאירע אחר כך. בכל אופן, לפני שנכנסתי העירה כבר עלה בידו להיפטר מן החרב. זו כל הודאתי. יודע אני כי ראשי בין כה וכה יושם בשלי שלאות, על כן (בבבו) רשמו לי את העונש העליון.

הודאתה של אשה שבאה להיכל שימוצו

אותו גבר בקימונו המשי הכחול, אחר שהכניעני תחתיו, צחק בליגלוג שעה שהסתכל לעבר בעלי הכפות. כמה מזועזע צריך היה להיות בעלי. אך ככל שהתאמץ בזעמו, החבל רק העמיק לחתוך בבשרו. למרות רצוני רצתי, נכשלתי, לצדו. או, יותר נכון, נסיתי לרוץ לעברו, אך האיש הפילני בו ברגע ארצה. בדיוק באותו רגע ראיתי בעיני בעלי ברק שלא ניתן לתאר. משוה שמעבר למבטא... עיני מעבירות בל רעד גם עתה. אותו מבט בן שניה בלי בעלי, שלא יכול היה לומר מלה גילה לי את נבכי לבבו. ברק זה בעיניו

משמעותו לא היתה לא זעם ולא צער... רק אור קר, מבט של משטמה. מוכה יותר על ידי מבטו זה מאשר על ידי מהלומת הגב, במהלומה מפי צעקה בניגוד לרצוני ונפילתי תחתיו מחוסרת הכרה.

במשך הזמן חורה אלי הכרתי ומצאתי שהגבר במשי הכחול הלך לו. ראיתי רק עוד את בעלי הקשור אל גזע הארז. קמתי מבין קני הבמבוק אך בקושי והסתכלתי בפניו; הבעתם לא נשתנתה.

מתחת לבו הקר שבעיני, רחשה שנאה. בושה, צער, כעס... אינני יודעת כיצד לבטא את רגשותי לבי באותה שעה. מתנדנדת על רגלי נגשתי לבעלי.

"טאקיהוקה", אמרתי לו, "מאחר שהגיעו הדברים לידי כך אינני יכולה לחיות אתך. גמרתי אומר בנפשי למות... אך גם עליך למות. ראיתי בבושתי. אינני יכולה להשאירך בחיים כפי שהגו."

היה זה כל מה שיכולתי לומר. בכל זאת המשיך להסתכל בי בשנאה ובכנו. שברונו לבבי חיפשתי את חרבו. נראה שנלקחה על ידי השווד. אך חרבו ולא קשתו וחיצי נראו בחורשה. אך למולי, חרבי הקטנה היתה מונחת למרגלותי. תוך שאני מרימה אותה מעל לראשי, אמרתי עוד פעם: "עתה תנני את חיך. אנוכי אבוא אחר כך מיד."

כאשר שמע מלים אלו הגיע אל שפתיו במאמץ. מאחר שפיו היה סתום בעלים לא נשמע קולו כלל. אבל רק זרקתי בו מבט הבנתי את מלותיו. בבזו לי אמר מבטו רק: "הרגיני." לא בהכרח ולא מחוסרת הכרה נעצתי את חרבי בחוץ דרך הקימונו בעל צבע הליך.

אותה שעה התעלפתי כנראה שוב. עד שהיה לאל ידי להסתכל בו שוב, חזל כבר מושום כשהוא עדיין נתון בכבלי. קרן אור דקה מה השמש השוקעת, חדרה דרך שורות הארזים והבמבוקים. ונפלה על פניו החיוורות. כשאני חונקת בקרבי את בכי התרתי את החבל מעל לגופו המת. ו... אשר קרה לי מני אז, לא נותר בי עוד כוח לספר לכם. מכל מקום, לא קם בי הכוח למות. דקרתי את צווארי בחרב הקטנה השלכתי את עצמי לתוך השוליות שלמרגלות ההר, ונסייתי להרוג את עצמי בדרכים הרבה. מבלי יכולת לשים קץ לחיי אני חיה עדיין חיי קלון (חיך קל. מן הסתם, כבר נתשני חסרת ערך נשמוני, גם ההחומים שבאלי. הרגתי את בעלי. תוללתי על ידי השווד. מה אוכל לעשות. כל מה שאוכל אני... אני... (בכי נרגש עולה בהדרגה).

סיפורו של הנרצח כפי סיפורו באמצעות בעלת אוב.

אחר שאנס את אשתי, החל השווד משמיע באוזנה דברי הרגעה. אני, כמובן, לא יכולתי לדבר. כל גופי היה כפות בחוקה לגזע ארז. אך בינתיים רמזתי לה פעמים רבות, רמזו שמשמעותו "אל תאמיני לשווד". רציתי להעביר לידיעתה משהו מעין זה.

אך אשתי, שישבה נעצבת על עלי הבמבוק, כבשה עיניה בחיקה. לפי מה שניתן לראות היא הקשיבה לדבריו. הקנאה ייסרתני. בינתיים המשיך השווד לעבור בדיבורו המצודר מנושא לנושא. לבסוף הציג בפניה את הצעתו השחצנית ועזת המצח. "מאחר שצניעותך הוכתמה, לא תוכלי להמשיך בחיים הרגילים עם בעליך, ואם כך, האם לא תהיי לי לאשה? אהבתי לך היא שעשתי לתוקפני כלפך". בעוד הפושע מדבר, הרימה אשתי את פניה כאילו הופנתה. מעולם לא נראתה עוד כה נאה כמו באותו רגע. מה השיבה לי אשתי היפה שעה שישבתי שם כפות? אני אבדו עתה בחלל, אך איני יכול להרהר בתשובתה בלי שתבער בי עד להשחית חמתי וקנאתי. באמונה שהיא אמה: "אם כך, תחני עמך לכל מקום שתלך."

אין זה כל חטאה. אילו היתה זו הכל, לא הייתי מתענה כה רבות במחשכים. בעת יציאתה מן החורש, ידה ביד השווד, כאילו בחלום, החזירה לפתע והצביע עלי, הכפות לגזע הארז ואמרה: "היורגו! לא אוכל להנשא לך כל עוד הוא חי".

"הרגו!" צעקה פעמים רבות, כאילו נטרפה עליה דעתה. אפילו עתה, כאילו מאימות עלי מלים אלה להעניפי לתהום צלמות החושך. האם יצר כבר אי-פעם דבר כה נאלח מפי יצור אנוש? האם הלמו כבר מלים ארוכות כאלה אי-פעם באוזן אנוש? אפילו פעם אחת כ... (קריאה פתאומית של שאט נפש).

לשמר מלים אלה החזיר אפילו השווד. "הרגו!" קראה כשהיא נתלית בורועותיה. תוך שהוא מסתכל בה בעיון לא ענה לה לא הן ואף לא לאו... אך בקושי הספקתי ליתן דעתי לתשובתו, והיא הופלה לבין עלי הבמבוק. (שוב קריאה של שאט נפש) בשקט שלב את ורועותיה. הסתכל בי ואמר, "מה תעשה בה? תהרגנה או תצילי? עליך רק להניע בראשך. תהרגנה?" עבור אלה בלבד אני נכון לסלוח לו את פשע.

בעודני מהסס, הוציאה מפיה צוהה וברחה למעמקי החורש. שה. השווד קפץ אחריה בו במקום, אך לא הצליח לתפוס אפילו את שרוללה.

אחר שברחה, הרים את חרבי, קשתי וחיצי. במכה אחת התייר את אסוריו. זכרונתי כיצד מלמל, "גורלי הוא הבא בתור". אחר נעלם מן החורשה. לאחר מכן הושלך הס. לא, שמעתי מישהו מתפתי. תוך התרת שארית התבלים הקשכתי ושמתי לב לכך כי אין זו אלה התיפחותי שלי (שחיקה ממושכת).

הצלחתי להרים את גופי למרות אפיסת כוחותי. למולי הבריקה החרב הקטנה שהפילה אשתי. הרמתייה ודקתי את עצמי בחוץ גוש דם על לפי, אך לא הרגשתי כל כאב. בהצטנן חזי דמם הכל. אינו דממה עמוקה! רק אור ביד השתנה על ההר והארזים. בין כה וכה נתעמם האור עד הארזים והבמבוקים נעלמו מן העין. שכבתי שם, אפוף דממה עמוקה.

אחר הודמתי אלי מישוה. נסייתי לראות מי זה. אך החשכה כבר סוכבה אותי מכל עבר. מישוה... אותו מישוה שלף את החרב הקטנה ברכות מחזי בידו לסמיה מן העין. אותה שעה שוב זרם הדם לפי. ואחת לתמיד שקעתי לתוך מחשכי החלל.